

Arrest

nr. 90 674 van 29 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: 1. X

2. X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor eerste verzoekende partij, en van advocaat S. JANSSENS, die loco advocaat M. ROBERT verschijnt voor tweede verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine en afkomstig uit Baku. U werkte als ploegbaas in de Russische Federatie. In 2009 eiste de regerende YAP partij dat u hen 23.000 \$ zou geven anders zouden ze uw gronden afnemen. Nadat u deze som betaald had kende u geen problemen meer met YAP. Sinds maart 2011 steunde u financieel de politieke partij Musavat. Uw familie was tegen uw steun voor deze oppositiepartij. In oktober 2011 werd u tweemaal telefonisch opgeroepen om zich aan te bieden bij het MTN, i.e. het ministerie van nationale veiligheid (de voormalige KGB). U kon telkens omwille van uw werk zich er niet aanbieden. Op 15/11/2011 werd u opgepakt door het MTN. U werd er ondervraagd over uw werk. U verdiende veel geld en omwille van uw reizen naar Rusland en Iran dachten ze dat u zich bezig hield met drugshandel. U vertelde hen de waarheid waarna u werd vrijgelaten. Ze zeiden dat u opnieuw zou worden opgeroepen. Hierna stopte u met uw werkzaamheden in Rusland uit vrees dat ze drugs in uw wagen zouden planten en u dan valselijk beschuldigen. Eind december 2011 werd u opnieuw bij het MTN geconvoceerd. Ze toonden u er een bewijs dat u 2.000.000 roebel had omgewisseld. Ze zeiden dat ze bewijzen gingen vinden van uw drugshandel en dreigden u in de gevangenis op te sluiten. Op 02/02/2012 heeft u met uw gezin uw land van herkomst verlaten. Op 07/02/2012 heeft u samen met uw vrouw F. M. (...) (O.V. 6.955.228) in België asiel aangevraagd. U bent in het bezit van de volgende documenten: uw huwelijksakte, geboortektes van de kinderen en uw rijbewijs.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat uw verklaringen tegenstrijdig en onsamenvattend zijn waardoor u er niet in slaagt uw asielrelaas geloofwaardig te maken.

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 7-8) dat u problemen ondervond met het MTN (de voormalige KGB) omdat u veel geld verdiende en men u omwille van uw reizen naar Rusland en Iran valselijk wou beschuldigen van drugshandel. U stelt uitdrukkelijk dat dit de enige redenen zijn dat u door de Azerbeidzjaanse veiligheidsdienst werd geïnterviewd. Gevraagd of u in uw land van herkomst nog andere problemen kende verklaart u aanvankelijk (CGVS p. 7) dat u problemen had met de regerende YAP partij omdat u de oppositiepartij Musavat sinds maart 2011 financieel steunde; u verklaart dat dit ook een reden voor uw vlucht uit Azerbeidzjan is. Gevraagd naar welke problemen u hierdoor kende stelt u dat deze van familiale aard waren omdat leden van uw schoonfamilie lid zijn van Musavat en uw familie er tegen was dat u deze partij steunde. Bij verdere bevraging kon u niet concretiseren wat deze problemen met uw familie inhielden en verklaart u uiteindelijk dat u door uw steun aan Musavat geen problemen heeft ondervonden met uw familie; u voegt eraan toe dat uw familie hiervan zelfs niet op de hoogte was. Het is bijzonder merkwaardig, en komt reeds de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet ten goede, dat u dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt over het gegeven of uw steun aan Musavat al dan niet een vluchtmotief is. U stelt uiteindelijk uitdrukkelijk (CGVS p. 8) dat u omwille van uw steun aan Musavat geen problemen kende met de Azerbeidzjaanse autoriteiten en dat het enkele feit dat u geld gaf aan Musavat geen verband houdt met de reden van uw vertrek uit uw land van herkomst. U verklaart verder (CGVS p. 9) dat het MTN niet op de hoogte was van uw financiële steun aan Musavat en dat indien ze dit zouden geweten hebben u nog meer problemen zou hebben gehad. In de door u bij de Dienst Vreemdenlingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vragenlijst pt. 3.4 en 3.5) meldt u echter dat u door de KGB vreest opgepakt en gedood te worden wegens uw steun aan de partij Musavat. Zo stelt u letterlijk "in 2011 begonnen de ernstige problemen door de geldsteun die ik verleende aan de oppositiepartij". Bij confrontatie stelt u (CGVS p. 9-10) dat het MTN wist van uw geldelijke steun aan Musavat maar dat dit niet de reden was waarom u door hen werd opgeroepen maar dat ze er u wel vragen over stelden. Deze motivering valt niet te rijmen met uw hierboven vermelde verklaring dat indien het MTN dit wist u nog meer problemen zou hebben gehad. Bij confrontatie hiermee stelt u dat u het MTN zei dat u Musavat enkele keren wat geld had gegeven maar dat ze niet wisten dat u deze oppositiepartij veel geld had gegeven. U stelt verder dat uw bekentenis aan het MTN dat u Musavat kleine bedragen had gegeven geen reden was dat u door het MTN werd geïnterviewd. Niet alleen valt deze bewering niet te rijmen met uw aanvankelijke verklaring dat het MTN niet op de hoogte was van uw financiële steun aan Musavat, ook blijft deze motivering manifest tegenstrijdig met hetgeen u meldde in de door u ingevulde vragenlijst van het CGVS, m. n. dat u in Azerbeidzjan vervolgd werd door de veiligheidsdienst omwille van de steun die u verleende aan deze oppositiepartij.

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 9) dat uw vrouw lid is van Musavat en dat u tweemaal samen met uw vrouw deelnam in 2005 aan manifestaties, dat de politie toen tussen kwam en jullie konden vluchten, en dat jullie sindsdien niet meer deelnamen aan manifestaties. Uw vrouw verklaart daarentegen (CGVS vrouw p. 3) dat zij geen lid is van Musavat en dat zij nooit samen met u heeft deelgenomen aan een manifestatie. Uw vrouw verklaart ook dat u geen lid was van Musavat terwijl zij in de door haar bij de Dienst Vreemdenlingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vragenlijst pt. 3.5) zei dat u wel lid was van Musavat. Bij confrontatie stelt uw vrouw (CGVS vrouw p. 4) dat u een militant was die geld gaf en zij het misschien slecht had uitgelegd bij het beantwoorden van haar

vragenlijst. Deze motivering kan niet worden weerhouden. Uit de bovenvermelde vragenlijst blijkt dat uw vrouw een duidelijk onderscheid weet te maken tussen een militant en een lid van een oppositiepartij. Uw vrouw meldde er immers het volgende: "Ik heb deelgenomen aan manifestaties georganiseerd door de oppositie daar mijn man lid was van die partij, Musavat. Het was tegen de regering. Ik was geen lid". Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 2-3, 9) dat u tweemaal naar Oekraïne reisde. Eénmaal met uw vrouw en kinderen van mei tot oktober 2008 en een tweede maal u alleen in 2009 voor twee dagen. Aanvankelijk verklaart u (CGVS p. 2-3) dat u toen omwille van uw problemen naar Oekraïne vluchtte. U wijzigde toen zelfs uw naam om te kunnen vluchten naar Oekraïne. Bij verdere bevraging wijzigt u (CGVS p. 9) echter uw relaas en stelt u dat u voor deze reizen naar Oekraïne geen problemen kende en louter om werk te zoeken naar daar ging. Bij confrontatie verklaart u dat u toen naar Oekraïne ging om rust te kennen, omdat u toen problemen had met uw familie die aanhangers waren van YAP terwijl uw schoonfamilie voor Musavat waren. Gevraagd welke familiale problemen u toen hierdoor kende, kon u geen voorbeeld geven en zei u dat er geen concreet voorval is geweest. Uw vrouw verklaart hieromtrent (CGVS vrouw p. 2) dat u toen naar Oekraïne reisde in het kader van uw werkzaamheden, dat er geen andere redenen waren voor deze reis, en dat zij nooit met u naar Oekraïne is meegereisd. Bij confrontatie stelt uw vrouw dat jullie samen wilden reizen naar Oekraïne maar dit niet was gelukt. Deze motivering is echter onafdoende gelet op uw uitdrukkelijke bewering (CGVS p. 3) dat u in 2008 met uw gezin vijf maanden in Oekraïne heeft verbleven.

Ten slotte legde u bedrieglijke verklaringen betreffende uw reisroute af. U verklaarde immers (CGVS p. 4) dat de passeur een Georgisch paspoort voor u had aangemaakt waarmee u per wagen van Baku naar Tbilisi reisde en per vliegtuig van Tbilisi naar Brussel. U kan echter geen informatie geven over het aangebrachte Schengenvisum en verklaart dat de passeur de paspoorten steeds bij zich had en toonde bij controle, o.a. in Brussel. U had geen enkele afspraak met de passeur gemaakt over wat u diende te zeggen bij een eventuele grenscontrole. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengen zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u geen informatie kan geven over het Schengenvisum waarmee u reisde. Gezien het risico op ernstige sancties voor de passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het volstrekt onaannemelijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van de inhoud van het document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet met welk Schengenvisum u reisde, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u legaal met uw Azerbeidzjaans internationaal paspoort reisde en voor de Belgische asielinstanties uw paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over het visum voor de reis naar België en het moment waarop u uit het land vertrok, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas als ook uw algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang. Bevestiging hiervan wordt gevonden in de vaststelling dat u beweert (CGVS p. 4) dat u Azerbeidzjan ontvluchtte met een Georgisch paspoort onder uw oude naam M. (...). U had eerder verklaart (CGVS p. 2) dat u omwille van de problemen die u kende uw naam had laten veranderen in M. (...). Als motivering hiertoe stelt u dat u bang was te leven in Azerbeidzjan onder uw oude naam en dat indien het MTN bij een eventuele controle uw naam zou zien u problemen zou kennen. Het is dan ook compleet onlogisch dat de passeur voor u een paspoort gebruikte met de vermelding van uw oude naam.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u en uw vrouw neergelegde documenten (huwelijksakte, geboorteaktes, rijbewijs) bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij, wat haar initieel – op het Commissariaat-generaal weergegeven – asielrelaas betreft, volledig steunde op de asielaanvraag van haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2.1. Waar verzoekende partijen zich beroepen op de schending van de artikelen “48/1” (bedoeld: “48”) en 48/2 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat artikel 48 bepaalt: “*Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden*” en dat artikel 48/2 bepaalt: “*Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden*”. Verzoekende partijen beargumenteren niet *in concreto* hoe voornoemde, algemeen geformuleerde artikelen door de bestreden beslissingen zouden zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. Betreft de aangevoerde schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad in eerste instantie op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 52 van de vreemdelingenwet zouden hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven tonen verzoekende partijen *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Met betrekking tot de opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen die eerste verzoekende partij heeft afgelegd in verband met haar vluchtmotieven, leggen verzoekende partijen uit dat eerste verzoekende partij duidelijk eerst haar problemen in verband met de verdenking van deelname aan drugshandel uiteenzette en dat zij dan, ter verduidelijking, nog aangaf dat zij de oppositie financieel hielp. Ofschoon eerste verzoekende partij inderdaad tijdens haar gehoor vertelde dat dit laatste

probleem ook een reden was om haar land te ontvluchten, dient te worden vastgesteld dat eerste verzoekende partij daarna, consequent, gedurende de verdere vragen verduidelijkt wat zij hiermee bedoelde. Volgens verzoekende partijen heeft eerste verzoekende partij steeds op coherente wijze verklaard dat zij door haar financiële steun aan de oppositiepartij geen problemen kende met de overheid, noch met haar familie, maar dat zij hierdoor wel problemen kende met haar schoonfamilie. Verder leggen verzoekende partijen uit dat het feit dat eerste verzoekende partij geldelijke steun verleende niet bevorderlijk was voor haar dossier, maar dat dit op zich niet de reden was dat de overheid haar lastig viel.

Verzoekende partijen betogen voorts dat de stelling van verwerende partij dat eerste verzoekende partij in de vragenlijst aangeeft dat zij enkel en alleen omwille van de financiële steun in de problemen is gekomen en dat zij daarom het land heeft verlaten, berust op een *“eigen lezing”*. Eerste verzoekende partij verklaarde immers problemen te hebben met het MTN omwille van het geld dat zij verdiende en de verdachtmaking van smokkel, en zij vermeldde terloops dat zij problemen begon te krijgen omwille van geldelijke steun aan de partij. De interpretatie van verwerende partij dat eerste verzoekende partij alleen zou hebben vermeld dat zij is gevlucht uit haar land omwille van haar financiële steun aan de partij, vindt volgens verzoekende partijen geen lezing in de verklaring.

Verzoekende partijen wensen tenslotte nog toe te lichten dat de overheid wel op de hoogte was dat eerste verzoekende partij banden had met Musavat en dat zij deze partij geld gaf, maar dat de overheid zeker en vast geen weet had van de grootte van de sommen. Indien dat wel zo was, dan zou dit wel degelijk voor problemen hebben gezorgd, benadrukken verzoekende partijen. Verzoekende partijen concluderen dat eerste verzoekende partij misschien niet steeds heel genuanceerd is geweest, maar dat dit niet kan worden gelijkgesteld aan tegenstrijdigheden.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun betoog verschillende pogingen ondernemen om de tegenstrijdigheden die in de opeenvolgende verklaringen van eerste verzoekende partij werden vastgesteld, met elkaar te doen rijmen, echter, zonder succes. Ten eerste neemt deze uitleg niet weg dat de verklaringen van eerste verzoekende partij die zij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal heeft afgelegd flagrant tegenstrijdig zijn, zoals beschreven wordt in de bestreden beslissingen. Ten tweede merkt de Raad op dat de uitleg die verzoekende partijen in hun verzoekschrift geven, met name dat eerste verzoekende partij uiteindelijk consequent verklaarde dat zij door de financiële steun die zij aan de partij leverde geen problemen kende met haar familie of met de autoriteiten, doch wel met haar schoonfamilie, niet strookt met hetgeen zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde. Zo gaf eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor aan dat haar schoonfamilie, en meer in het bijzonder haar schoonzus, problemen kende omdat zij lid was van de oppositiepartij, dat alle leden van haar schoonfamilie lid waren van Musavat en dat zij aan Musavat geld gaf als bewijs van steun aan deze partij (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 2 mei 2012, p. 8). Eerste verzoekende partij gaf daarentegen wel aan dat haar eigen familie gekant was tegen haar financiële steun aan Musavat. Zij gaf dus enkel aan dat zij met haar eigen familie problemen had, hetgeen zij even later dan weer ontkende tijdens haar gehoor (*“u gaf geld aan M, welke soort probl had u dan met familie? Geen Geen probl met familie door steun aan M? zij wisten het niet anders zouden ze me doden”*) (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 2 mei 2012, p. 8).

Met betrekking tot het betoog van verzoekende partijen dat de stelling van verwerende partij dat eerste verzoekende partij in de vragenlijst aangeeft dat zij enkel en alleen omwille van de financiële steun in de problemen is gekomen en dat zij daarom het land heeft verlaten, berust op een *“eigen lezing”*, merkt de Raad op deze argumentatie berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen. In deze beslissingen staat niet vermeld dat eerste verzoekende partij zou hebben gezegd op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij enkel en alleen omwille van de financiële steun aan de partij in de problemen is gekomen, doch dat eerste verzoekende partij wel letterlijk heeft aangegeven dat zij vreest door de KBG te worden opgepakt en gedood – onder meer – omwille van haar (geldelijke) steun aan de partij Musavat en dat zij door deze problemen het land is moeten verlaten, hetgeen in schril contrast staat met hetgeen eerste verzoekende partij – uiteindelijk – op het Commissariaat-generaal heeft verklaard, met name dat het enkele feit dat zij geld gaf aan de partij niet voor problemen met de autoriteiten heeft gezorgd en dat deze feitelijkheden dan ook geen verband houden met de redenen van haar vertrek uit haar land. Het in het verzoekschrift aangebrachte verweer doet aan deze vaststellingen geen afbreuk.

Waar verzoekende partijen nog verduidelijken dat de overheid wel degelijk op de hoogte was van het feit dat eerste verzoekende partij geld gaf aan Musavat, maar dat men niet op de hoogte was van de grootte van deze sommen, wijst de Raad erop dat eerste verzoekende partij deze – eens te zijn geconfronteerd met haar tegenstrijdige verklaringen – nuance reeds heeft gegeven tijdens haar gehoor, maar dat verwerende partij oordeelde dat dergelijke uitleg niet te rijmen valt met haar aanvankelijke verklaring dat het MTN niet op de hoogte was van haar financiële steun aan Musavat, noch met de verklaringen die zij heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken. Het naar voor brengen van dezelfde verklaringen voor desbetreffende tegenstrijdigheid biedt dan ook geen soelaas.

2.2.6.1. Nopens de onderlinge tegenstrijdigheden met betrekking tot het al dan niet lid zijn van Musavat, verduidelijken verzoekende partijen dat ze allebei geen lid waren van Musavat. Het is de familie van tweede verzoekende partij die lid was van Musavat. Om die reden werden haar ouders ontslagen. Tweede verzoekende partij ontkent dat ze op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar man lid was van de partij. Wat betreft de onderlinge tegenstrijdige verklaringen omtrent het al dan niet samen te hebben deelgenomen aan manifestaties, bevestigen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij wel degelijk een aantal keer met haar vrouw naar manifestaties ging. Tweede verzoekende partij ging echter veel vaker naar manifestaties, zodat zij zich niet meer herinnerde dat haar man ook een paar keer meeging.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoekende partij wel degelijk heeft verklaard dat haar vrouw lid is van Musavat (administratief dossier, stuk 4, gehoor M. M., p. 9), dat tweede verzoekende partij op het Commissariaat-generaal heeft verklaard dat zij en haar man geen lid zijn van Musavat (administratief dossier, stuk 4, gehoor F. M., p. 3) en dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangegeven dat eerste verzoekende partij wel lid was van Musavat (administratief dossier, stuk 8, vragenlijst F. M., p. 3), hetgeen zij dan achteraf op het Commissariaat-generaal, na te zijn geconfronteerd met haar tegenstrijdige verklaringen, ontkent. Het spreekt voor zich dat deze flagrante tegenstrijdigheden niet worden weerlegd door het *post factum* aanbrengen van een nieuwe versie van de feiten, met name dat verzoekende partijen allebei geen lid waren van Musavat, maar dat de familie van tweede verzoekende partij wel lid was en het louter ontkennen dat tweede verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben gezegd dat haar man lid was van de partij. Hierbij merkt de Raad nog op dat verwerende partij in haar beslissingen aanstipt dat uit de verklaringen van tweede verzoekende partij blijkt dat zij een duidelijk onderscheid wist te maken tussen een militant en een lid van een oppositiepartij.

Daar waar verzoekende partijen de onderlinge tegenstrijdige verklaringen omtrent het al dan niet samen te hebben deelgenomen aan manifestaties trachten goed te praten door te wijzen op de vergetelheid van tweede verzoekende partij, stelt de Raad vast dat tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor inderdaad heeft verklaard dat zij zich niet herinnerde of zij ooit met haar man naar een manifestatie was geweest (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 2 mei 2012, p. 3). Deze onwetendheid staat echter dermate in contrast met de zeer gedetailleerde verklaringen van eerste verzoekende partij: *“We namen samen deel 26/11/2005 en 20/02/2005, politie kwam toen tussen, sindsdien geen deelname meer van ons aan manifestaties”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 2 mei 2012, p. 9), dat de Raad het niet aannemelijk acht dat tweede verzoekende partij zich dit helemaal niet meer zou kunnen herinneren. De Raad is van oordeel dat van tweede verzoekende redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij zich dergelijke gebeurtenissen zou kunnen herinneren, te meer nu eerste verzoekende partij aangaf dat de politie tussenkwam tijdens deze manifestaties en dat zij zijn moeten vluchten omdat iedereen werd geslagen met matrakken en ze sindsdien niet meer aan manifestaties hebben deelgenomen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 2 mei 2012, p. 9).

2.2.7. Met betrekking tot het verweer aangaande de opeenvolgende/onderlinge tegenstrijdige verklaringen omtrent de reizen van eerste verzoekende partij naar Oekraïne, merkt de Raad op dat verzoekende partijen wederom een poging ondernemen om orde te scheppen in hun onsamenhangende verklaringen. Ten eerste merkt de Raad op dat verzoekende partijen geen verweer aanvoeren met betrekking tot de onderlinge tegenstrijdigheid omtrent het al dan niet aanwezig zijn van tweede verzoekende partij tijdens deze reizen, zodat deze in ieder geval wordt weerhouden. Ten tweede wijst de Raad verzoekende partijen erop dat het niet volstaat om in het verzoekschrift een selectie te maken van de verschillende versies van de gebeurtenissen die werden weergegeven tijdens het gehoor, teneinde alsnog een samenhangend geheel te creëren. De vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden worden dan ook gehandhaafd.

2.2.8. Aangaande de door verwerende partij gedane vaststellingen over de reisroute, verklaren verzoekende partijen dat het zo is dat het paspoort op hun naam stond en dat eerste verzoekende partij moest zeggen dat zij op vakantie was en dat zij een toeristentrip deed. Hiermee kunnen verzoekende partijen de vaststelling dat het onwaarschijnlijk is dat eerste verzoekende partij geen informatie kan geven over het Schengenvisum waarmee zij reisde, vanzelfsprekend niet kenteren. Dat eerste verzoekende partij bij een eventuele controle van haar smokkelaar diende te zeggen dat zij een toeristentrip deed, strookt niet met hetgeen zij tijdens haar gehoor verklaarde: "... *controle was ok, moest gewoon zeggen bij controle dat we aze waren uit geo*" (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 2 mei 2012, p. 5). Het betreft derhalve een *post factum* uitleg, die overigens geen verklaring biedt voor het feit dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft aangegeven dat zij, indien zij apart door de douane zou worden ondervraagd, niet zou hebben geweten wat zij diende te zeggen over haar visum, hetgeen absoluut niet plausibel overkomt, gelet op de in het administratief dossier aanwezige informatie waaruit blijkt dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd, zodat het volstrekt onaannemelijk is dat een passeur zijn klant totaal niet op de hoogte zou hebben gebracht van de inhoud van het document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle.

2.2.9.1. Verzoekende partijen wijzen erop dat in de bestreden beslissingen eigenlijk niet wordt ingegaan op de concrete problemen waarom zij hun land hebben moeten verlaten – met name het feit dat eerste verzoekende partij werd opgepakt door de KBG en dat haar problemen daaruit vloeiden – en dat het lijkt of verwerende partij hun dossier al op voorhand als onvoldoende bestempelde, waarbij zij verder opmerken dat verwerende partij de feiten op zulke manier interpreteert dat deze haar eigen verhaal bevestigen, onder meer door te stellen dat eerste verzoekende partij zou hebben verklaard dat de financiële steun aan Musavat haar (enige) vluchtreden is. Zij verwijzen naar de nota van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties over "*Burden of proof in refugee claims*" en naar de vaststaande rechtspraak van de Raad om te duiden dat een coherent asielrelaas op zichzelf al voldoende is om de feiten geloofwaardig te achten indien men geen andere bewijzen kan voorleggen. Verzoekende partijen benadrukken dat verwerende partij niet in staat is om te stellen dat zij elkaar hebben tegengesproken, dat verwerende partij niet hard kan maken dat zij zichzelf hebben tegengesproken, dat geen feiten kunnen worden aangehaald die manifest strijdig zijn met hun verklaringen en dat hun verklaringen coherent en plausibel zijn. Verzoekende partijen vervolgen hun verweer door te stellen dat nergens in de motivering van verwerende partij wordt gesteld dat er sprake is van een incoherent asielrelaas, en dat verwerende partij enkel stelt dat er geen bewijzen worden aangebracht, waarbij verzoekende partijen zich de vraag stellen welke bewijzen verwerende partij dan wel wenst ter ondersteuning van dit verhaal.

2.2.9.2. De Raad stelt vast dat bovenstaand verweer compleet voorbijgaat aan de inhoud van de bestreden beslissingen. Hieruit blijkt immers dat wel degelijk is ingegaan op de door verzoekende partijen aangehaalde problemen. Het is niet omdat verwerende partij niet concreet is ingegaan op de beweerde arrestaties van eerste verzoekende partij door het MTN, dat zij niet tot de conclusie kon komen dat aan het asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, gelet op de tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden en onwetendheden. De Raad acht het *in casu* irrelevant met betrekking tot welke elementen van het asielrelaas deze tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden en onwetendheden werden vastgesteld. Verzoekende partijen kunnen derhalve niet hardmaken dat verwerende partij hun relaas al op voorhand als "*onvoldoende*" bestempelde. Dit blijkt geenszins uit de inhoud van de bestreden beslissingen. Dat hun verklaringen op zich al voldoende zijn om hun relaas als geloofwaardig te bestempelen, doordat verwerende partij geen opeenvolgende of onderlinge tegenstrijdigheden kon vaststellen en zij nergens in haar beslissingen stelt dat er sprake is van een incoherent relaas, betreft een uitleg die elke feitelijke grondslag mist. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen leert immers dat hun verklaringen doorspekt zijn met tegenstrijdigheden. Dat verwerende partij enkel zou stellen dat er geen bewijzen worden aangebracht, waarbij verzoekende partijen zich de vraag stellen welk bewijzen zij dan wel dienen bij te brengen, betreft eveneens een manifest foutief argument, dat feitelijke grondslag mist.

2.2.10.1. Tweede verzoekende partij zendt per aangetekende brief van 17 september 2012 nieuwe stukken over aan de Raad. In de begeleidende brief laat de raadsman van verzoekende partijen weten niet meer als raadsman op te treden voor eerste verzoekende partij, doch enkel nog voor tweede verzoekende partij en haar kinderen. Vervolgens wenst tweede verzoekende partij nieuwe elementen in te roepen in de zin van artikel 39/76, al.3 van de vreemdelingenwet. Tweede verzoekende partij geeft te kennen dat zij de beslissing heeft genomen om uit de echt te scheiden van eerste verzoekende partij en dit omwille van het feit dat het gehuwd samenleven onmogelijk is geworden. Zij legt uit dat zij al

jarenlang het slachtoffer is geweest van verbaal en fysiek geweld door haar echtgenoot, hetgeen een hoogtepunt bereikt heeft in juli 2012, toen zij opnieuw het slachtoffer is geworden van geweld door haar echtgenoot. Eerste verzoekende partij zou eveneens sms'en hebben gestuurd om haar te bedreigen en om duidelijk te maken dat zij de kinderen wil ontvoeren. Ter staving van deze verklaringen legt tweede verzoekende partij een medisch attest voor d.d. 4 juli 2012 (bijlage 1). Tweede verzoekende partij stelt dat zij ook een klacht heeft ingediend tegen haar man, getuige de twee bijgebrachte PV's (bijlage 2 bij de aangetekende brief van 22 oktober 2012). Zij kaart eveneens aan dat haar dochter A. en haar zoon F. zeer veel angst hebben voor hun vader en dat zij moeten worden opgevolgd door een psycholoog, nadat zij getuige waren van het echtelijke geweld (bijlage 3).

Tweede verzoekende partij stelt dat zij als vrouwelijk slachtoffer van huiselijk geweld in haar land niet kan rekenen op een effectieve bescherming, enerzijds omdat, hoewel er in Azerbeidzjan een regelgevend kader werd ingesteld om huiselijk geweld aan te pakken, er problemen zijn met de implementering van deze regels zodat de effectiviteit ervan beperkt is en omdat, hoewel er in Baku een centrum bestaat dat aan dergelijke slachtoffers psychologische en medische hulp verleent, de staat in gebreke blijft om een effectieve bescherming in rechte te geven aan deze slachtoffers en anderzijds omdat vrouwen ernstige discriminaties ondervinden wanneer zij toegang zoeken tot het gerecht, omdat het politieel en justitieel systeem in Azerbeidzjan corrupt is, waardoor vrouwen, die meestal niet mogen werken en economisch en financieel zwak zijn, hierdoor automatisch in een zwakkere positie zijn. Ter staving van deze bewering verwijst verzoekende partij naar een tweetal rapporten (bijlagen 6 en 4).

Tot slot kaart tweede verzoekende partij ook nog aan dat de gevolgen voor een vrouw indien ze uit de echt wil scheiden, zeer zwaar zijn, omdat ze meestal niet de steun van haar eigen familie krijgt. Zij wijst erop dat dit voor haar het geval is. Verder legt zij uit dat andere sociale banden ook dikwijls worden verbroken omdat vroegere vriendinnen dikwijls geen contact meer mogen hebben met een gescheiden vrouw van hun echtgenoot. Omdat gescheiden vrouwen geen steun krijgen van hun familie, moeten ze dikwijls helemaal alleen instaan voor zichzelf en de kinderen, wat niet gemakkelijk is aangezien de meeste vrouwen voorheen niet mochten werken van hun man. Tweede verzoekende partij benadrukt dat zij ook nooit heeft gewerkt in Azerbeidzjan. Tweede verzoekende partij verwijst in dit verband naar een internetbericht (bijlage 5) en zij citeert eveneens een passage uit één van de voormelde rapporten.

2.2.10.2. De Raad merkt vooreerst op dat hij de problemen van huiselijk geweld die tweede verzoekende partij beweert te hebben ondervonden, niet betwist. De Raad wijst er echter op dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Uit de informatie die tweede verzoekende partij aanbrengt, blijkt dat er in Azerbeidzjan een verhoogde aandacht is voor het probleem huiselijk geweld en dat ter bestrijding hiervan recentelijk zeer veel maatregelen werden genomen, zowel op het vlak van preventie en rehabilitatie, medische en psychische bijstand van slachtoffers als op het vlak van vervolging en bestraffing van daders.

Zo heeft Azerbeidzjan bijvoorbeeld in 2010 een aantal nationale wetten aangenomen teneinde paal en perk te stellen aan het probleem van genderongelijkheid en huiselijk geweld. In de wet ter preventie van huiselijk geweld wordt onder meer een kader gecreëerd voor het onderzoek naar klachten vanwege vrouwen die het slachtoffer werden van huiselijk geweld. Eveneens bevat de Azerbeidzjaanse strafwet bepalingen die in dit opzicht kunnen worden toegepast. Buiten de legislatieve maatregelen die werden genomen om komaf te maken met de problematiek van huiselijk geweld, wordt in de bijgevoegde rapporten eveneens de aandacht gevestigd op verschillende programma's en projecten die in dit verband werden opgericht in Azerbeidzjan. Zo werd onder meer het "*Complex Program of the Republic on combating daily violence in democratic society*" aangenomen in 2007, werden verschillende initiatieven op poten gezet teneinde gegevens te verzamelen en statistieken te maken in verband met geweld tegen vrouwen, en werd er een "*National Plan of Action on Family and Women's Issues*" voorbereid door nationale experts en vertegenwoordigers van gouvernementele, niet-gouvernementele en internationale organisaties, waarin een apart hoofdstuk voorzien is dat handelt over de preventie van

huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen in het algemeen. Eveneens staat in de rapporten te lezen dat de Azerbeidzjaanse staat en NGO's crisiscentra hebben opgericht die zich bezighouden met deze problematiek. Betreft de toegang tot justitie voor vrouwen, blijkt uit de door tweede verzoekende partij bijgebrachte informatie dat er zich inderdaad nog veel problemen voordoen. Desalniettemin blijkt uit de bijgebrachte rapporten dat er hiertoe wel degelijk maatregelen worden getroffen in Azerbeidzjan. Zo wordt momenteel bijvoorbeeld het "*National Action Plan on the Protection of Human Rights*" geïmplementeerd, dat zich specifiek focust op vrouwenrechten. De Raad stelt vast dat al deze maatregelen specifiek gericht zijn op het verhinderen en het bestraffen van huiselijk geweld en geweld ten opzichte van vrouwen in het algemeen. Dat, ondanks deze initiatieven de positie van de vrouw in Azerbeidzjan nog steeds naar Westerse normen niet optimaal is, neemt niet weg dat de Azerbeidzjaanse overheid wel degelijk initiatieven heeft genomen om de situatie van de vrouwen te verbeteren en tweede verzoekende partij er zich eveneens tot de aldaar aanwezige organisaties kan wenden die haar kunnen helpen bij het verkrijgen van nationale bescherming. Tweede verzoekende partij overtuigt derhalve niet dat de Azerbeidzjaanse autoriteiten onwillig of niet bij machte zouden zijn om haar hulp en bescherming te bieden voor de problemen met haar echtgenoot, nu blijkt dat in Azerbeidzjan wel degelijk tal van initiatieven bestaan voor slachtoffers van huiselijk geweld bestaan, zoals onder meer strafrechtelijke bepalingen, overige maatregelen ter bescherming van de slachtoffers en het bestaan van organisaties die slachtoffers met psychologische en juridische hulp bijstaan. Daarenboven geeft tweede verzoekende partij in haar verweer zelf aan dat het voor Azerbeidzjaanse vrouwen wel degelijk mogelijk is om uit de echt te scheiden. Tweede verzoekende partij dient zich derhalve te wenden tot de in haar land van herkomst aanwezige instanties en organisaties die haar betreffende deze problematiek de nodige hulp en bijstand kunnen verlenen.

Waar tweede verzoekende nog aanvoert dat zij als gescheiden vrouw in een zwakke positie terecht zal komen omdat zij, door het geen steun krijgen van haar familie, helemaal alleen zal moeten instaan voor zichzelf en haar kinderen, en zij voordien nooit gewerkt heeft in Azerbeidzjan, oordeelt de Raad dat, hoewel kan worden ingezien dat de gevolgen van een echtscheiding voor een vrouw in Azerbeidzjan wel degelijk negatieve maatschappelijke en financiële gevolgen kan hebben, de louter mindere sociaal-economische positie van de vrouw in Azerbeidzjan niet kan worden gelijkgesteld met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet. Volledigheidshalve verwijst de Raad naar de door tweede verzoekende partij bijgebrachte voormelde landeninformatie, waaruit blijkt dat in Azerbeidzjan meerdere initiatieven worden genomen om het probleem van discriminatie ten opzichte van vrouwen op de arbeidsmarkt aan te pakken.

Waar tweede verzoekende partij in een schrijven van 25 oktober 2012 uitgaande van haar nieuwe raadsman, M. Robert, opnieuw de nadruk legt op de problemen met haar echtgenoot en – onder verwijzing naar enkele internationale rapporten – op het veelvuldig voorkomend huishoudelijk geweld in Azerbeidzjan en de zwakkere positie van de vrouw aldaar, beperkt de Raad desbetreffend te verwijzen naar wat reeds hoger is gesteld.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekende partijen noch de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet, kunnen worden toegekend. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij tonen evenwel niet aan dat er heden in Azerbeidzjan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Om voormelde redenen kan aan tweede verzoekende partij op grond van de problematiek met haar echtgenoot evenmin de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT